

VESTITORUL

ORGAN AL EPARHIEI ROMÂNE UNITE DE ORADEA ȘI REVISTĂ DE CULTURĂ RELIGIOASĂ

Redacția:
Piața Unirii No. 3.
Administrația:
Parcul Ștefan cel Mare No. 8.

Apare
la 1 și la 15 a fiecărei luni

ABONAMENT:
Parohiile : 200 Lei
Particulari : 160 Lei
Membrii Agrului 100 Lei

PARTEA NEOFICIALĂ

Mișcare spre Unire în Basarabia

Creștini din toată lumea, uniți-vă!

Scrisoare deschisă

Inalt Prea Sfinției Sale Roman, Episcopul Oradiei-Mari.

In Chișinăul Basarabiei în jurul unui mănunchi de preoți și mireni, în fruntea cărora stă venerabilul protoiereu Ieremia Cecan, s'a pornit o frumoasă acțiune pentru unirea bisericilor românești. Curajul cu care își spune Păr. Cecan părerea, precum și originalitatea argumentelor în favoarea unirii sunt impresionante și merită toată simpatia. Punem pe cetitorii noștri în curent cu această mișcare ca să se intereseze de ea și s'o urmărească.

Reproducem azi o scrisoare deschisă către P. S. Ciorogariu, care, pe semne, cu mentalitatea învechită ce-l caracterizează, a încercat să blameze acțiunea creștinească și patriotică a prelatului dela Chișinău. Mișcarea prinde totuși și Păr. Cecan și prevestește octogenarului arhieru ortodox, că, deși bătrân, va vedea încă ziua măreață a Unirii bisericilor. Să dea Dumnezeu! Iată și textul scrisorii:

»La înalta Sfinției Voastre scrisoare Vă răspund următoarele: In primul rând nu mă împac cu părerea Inalt Prea Sfinției Voastre în cece privește că Papa ar fi dușmanul ortodoxismului. Eu știu, că numai el singur este în stare care ar putea să unească bisericile creștine sub autoritatea sa.

Da! Așa este și altfel nici nu poate fi.

— Arătați-mi Inalt Prea Sfinte Stăpâne o persoană dintre creștinii ortodocși, dar din toată lumea ortodoxă, care să aibă o autoritate mai mare ca Papa, care ar putea să stea în capul turmei ortodoxe din toată lumea?

— Dacă în ortodoxism o astfel de persoană nu există, apoi ea. nici nu va putea să existe și atunci în fruntea bisericii creștine nu poate să stea decât capul suprem al bisericii catolice: Papa.

— Revedeți, în trecut, Inalt Prea Sfinte Stăpâne, starea actuală a bisericilor: română, jugoslavă, greacă

etc. și veți constata, că aceste biserici enumără nu tocmai așa mari masse de adepți și că ele singure abia, abia își mențin autoritatea lor aparte, iar unele neînțelegeri ivite în sânul lor aproape că nu sunt în stare să le rezolve multă vreme.

In ce privește despre biserica fostei Rusii pravoslavnice, nici nu poate fi vorba de existența ei în zilele de astăzi: Ea zace în lumea întunecată și acolo în întuneric își așteaptă salvarea ei dela alții, din afară. — Dar să luăm de pildă biserica noastră românească creștină ortodoxă, ca una ce enumără sub autoritatea sa un număr mai mare de credincioși ca în alte țări ortodoxe și ca una ce e de sine stătătoare.

Noi avem Patriarh, mitropoliți și Episcopi. In general avem toate gradele de slujitori bisericești, cu administrația și justiția lor. In general avem în organism cu totul scheletul necesar unui corp unitar. — Însă nu-i ajunge **ceva**. Și acel ceva care este însuși creștinismul este **Sufletul creștinesc**. Iată această lipsește.

Și de aceea nu vedem miloserdia, nu vedem o disciplină unitară, o ascultare și o supunere și nu vedem nici o luptă unitară și bine organizată contra ateismului. Ci din contră: Ateismul la noi în țară se desvoltă atât de liniștit, de parcă ar fi ocrotit de biserică, iar nu condamnat.

Biserica noastră n'are nici-o influență asupra societății, asupra instituțiilor de stat și în general nici asupra vieții acestei țări. Căci la noi bisericii nu i se dă acea atenție ce-o merită și a cărei menire este de a îndruma viața pe drumul arătat de sf. Evanghelie, și de aceea vedem, că chestiunile de ordin duhovnicesc în totdeauna, chiar și de reprezentanții bisericii în unele cazuri, sunt lăsate pe planul al doilea, dacă nu chiar și al treilea.

Biserica noastră, în aceste condițiuni nici nu luminează nici nu încălzește. Ea e rece și săracă chiar și în știința teologică, săracă cu sufletul.

Clerul inferior în goana sa după situații pământești — a denaturat misiunea sa și de aceea vedem că cei mai inteligenți dintre mireni au ajuns atât de atești, încât au aruncat și icoanele din casele lor.

Nu știu precis, dar la noi la Chișinău la judecătoria, la tribunal, nu vezi icoane; chipul Mântuitorului lipsește. Atunci când logic ar fi ca acolo unde se face dreptate să fie și chipul aceluia care s'a jertfit pentru oameni, pentru dreptatea lor; acesta lipsește din locul unde se zice că se împarte Dreptate.

Dar nu voiu continua în această direcție, ci vom spune numai că dacă la noi se petrec așa lucrurile, și doar la noi creștinismul stă mai bine ca în altă parte a lumii, — atunci ce se mai vorbim despre celelalte biserici ortodoxe, mai mici decât a noastră?

Dușmanul nostru, ateismul, aceasta o cunoaște foarte bine și socoate, că ortodoxismul e pe calea decăderii sale complete.

Dacă nu se vor lua măsuri de combaterea ateismului, atunci lupta dusă de organizațiile acestuia va fi rodnică pentru ei și ne vor lua terenul de sub picioare, fiindcă n'am fost în stare să păstrăm drepturile noastre ca biserică creștină ortodoxă. Cu ochii noștri vedem cum viața noastră din zi în zi ce merge apucă pe drumul păgânismului. În zilele de Duminici sau alte sărbători, prin restaurante, la adunări, în teatre și pretutindeni vedem că toți discută și iau apărarea unor năzuinți fără Dumnezeu și unul nu se ridică să-și ridice glasul său de a protesta contra păgânismului ce se lățește și aceasta unii n'o fac ca să nu fie compromis ca »un om vechi« și poate chiar lipsit de un spirit al »modernismului«, — în fine, fiecare se teme să ridice glasul său pentru Biserică, de teama ca să nu fie taxat drept o vechitură a secolelor trecute.

Eu cred, că dacă n'ar fi existat biserica catolică cu Papa și cu autoritatea lui, — atunci cred că de mult se stingea flacăra creștinismului.

Nu degeaba »episcopul« protestant din Suedia s'a adresat turmei sale spunându-i:

»Incetați a protesta contra bisericii din Roma, căci dacă s'ar fi distrus biserica catolică — atunci s'ar fi distrus și tot creștinismul« (La Paix, Geneva, 1924). — O astfel de afirmație făcută de un dușman al bisericii catolice are o deosebită importanță în lumea creștinismului.

— Și acum Înalt Prea Sfinte Stăpâne, în fața acestei situațiuni de fapt și acestor date, cred că și Prea Sfinția Voastră recunoaște că ortodoxismului i se impune să dea mâna pentru o unire cu biserica Catolică și aceasta cât mai curând — că doar să se salveze de decădere.

Unirea bisericii ortodoxe cu cea catolică este o ne-

cesitate mai întâi a ortodoxismului și nu a catolicismului. — Biserica catolică cu organizația sa răspândită în toată lumea, acest organ viu și recunoscut ca o forță religioasă mondială și în fața acestor date, ea este cea mai puternic organizată în mod ideal și de neînvinc — fapt ce-l recunosc chiar și dușmanii creștinismului.

Și dacă îmi este îngăduit, Înalt Prea Sfinte Stăpâne, am să citez unele păreri de ale dușmanilor creștinismului în general, și cari recunosc că cel mai de neînvinc este catolicismul și iată cum se exprimă dâșii despre Papa și în special despre catolicism:

— »Noi massonii trebuie să urmărim punctul principal de a desbina catolicismul« (Bull. du Grand Orient de France, Sept. 1895).

— »Lupta dintre catolicism și masoni, este o luptă ce se duce pe viață și moarte, fără întrerupere, fără nici o cruțare unul față de altul« (Memorandum du Sup. No. 85).

— »Noi avem în Papa pe dușmanul cel mai neîmpăcat. La fel este și clericalismul. Armata Papei e îngrozitoare, ca o noapte neagră, și atât de răspândită și se înmulțește așa de repede ca și microbii; ea-i puternică, și puternic este disciplinată; ea luptă pentru rău, iar masoneria pentru bine« (Congrès international de Genève, 1902).

»Lupta contra Papei este o necesitate socială și trebuie dusă fără întrerupere de masonerie« (Congrès international de Bruxelles 1904).

— »Papa, din punct de vedere masonic — e dușmanul. În afară numai de unul, Papa, — masoneria nu vede un alt dușman al ei (idem).

— »Celelalte biserici pentru masoni — parcă nici n'ar fi existat, deși știut este, că masoneria luptă în general pentru distrugerea bisericii, a religiilor în general. Iar dovezi despre felul cum se comportă masoneria față de Papa și de catolicism avem destule.

Și acum se impune o întrebare:

Dece acești dușmani ai noștri, — ateismul și masoneria, — văd în catolicism pe cel mai înverșunat dușman al lor și se poate oare ca dușmanul dușmanilor noștri să ne fie și nouă dușman? Așa cum de altfel Prea Sfinția Voastră V'ați exprimat în scrisoarea cu care m'ați onorat.

Logica cea sănătoasă ne îndeamnă a crede, că aceasta nu se poate, căci cum se poate ca dușmanul ateismului să fie în unire cu el, și contra cui? Contra pravoslavnicului popor rus, și pentru ce?

Dar aci deschid o paranteză, — nu susțin o unire cu catolicismul părăsind ortodoxismul, ci ca o colaborare comună *sub o singură comandă* contra ateismului și masoneriei.*)

*) Nici nu se cere părăsirea ortodoxiei, deoarece și uniții sunt ortodocși, dar de aceia cari stau pe baza Scripturii și a ardevăratei ortodoxii orientale, cari cunosc »singura comandă« în toate: primatul lui Petru și al urmașilor lui. Nota Redacției.

Și, reîntrând în șirul ideilor de mai înainte, desigur că nu este permis ca poporul creștin ortodox să fie lăsat izolat și desbinat, pradă dușmanului sufletec. Durerea lui va fi și mai mare și odată el scăparea își va găsi-o tot în Papa. A lăsa pe cineva prada soartei și a nu păși pe calea salvării, până mai este timp — este un lucru ce mintea mea nu poate concepe și nici-o logică rațională nu poate să admită aceasta, chiar nici morala primitivă.

În special, dacă vom cerceta mai cu atenție relațiile Papei față de conducătorii Rusiei Sovietice, cari sunt foarte bine cristalizate în enciclica trimisă Cardinalului Mercier, arhiepiscopul Mechliniei. Din enciclica e de văzut — și aceasta e lucru știut de toată lumea, că Papa tot timpul a luat apărarea credincioșilor îngenunchiați de robia ateismului și a făcut intervenții pe lângă conducătorii Rusiei Sovietice ca să le îndulcească soarta, luând sub aripa sa protectoare pe cei flămânzi.

— Singur Papa a jertfit din fondurile sale 2 jum. milioane lire pentru cei flămânzi din Rusia Sovietică și a rugat întreaga biserică catolică să participe cu obolul său și să se roage lui Dumnezeu pentru Rusia cea creștină. — În fine Papa a protestat contra persecuțiilor religioase din Rusia Sovietică, — fapt care la noi, în țară ortodoxă, nu s'a admis.

Toate acestea nu pot nici într'un caz să se împace cu bănuiala, că Papa este dușmanul bisericii ortodoxe.

Cu aceasta, Vladica, terminăm, și despre altele în chestiunea aceasta vom vorbi în numărul viitor.

Cu plecăciune: ♪

protoiereu **Ieremia Cecan**“.

(Vezi: *Unirea noastră*, revistă săptămânală. No. Ian. 1933. Chișinău, str. Cantemir No. 1. Abonament 150 Lei anual).

Apel către Doamnele greco-catolice române.

Lumea creștină prăznuiește pretutindenea al nouăsprezecelea veac dela marele fapt al *răscumpărării* sale prin *Domnul nostru Isus Hristos*.

Indemnul cald și autoritativ al Pontificelui Roman, Piu XI, a străbătut, ca și un curent electric, prin inimile tuturor, trezindu-le ca din somn. Dela apus la răsărit, dela miazăzi la miazănoapte, pe tot rotogolul pământului, unde razele dătătoare de viață ale Crucii au pătruns în cursul celor 19 veacuri, se organizează serbări și conferințe locale, adunări și congrese provinciale, pelerinaje naționale la centrul creștinătății: Roma Papală.

Și în inimile noastre de creștini catolici români, a pătruns glasul puternic al Vicarului lui Hristos pe pământ. Acest glas nu poate rămânea fără răsunet. Marele mistere, dela Cina cea de taină, de pe muntele Maslinilor și al Calvarului și din Cenacolul de pe muntele Sion, înființarea Bisericii lui Hristos pe stânca de granit a lui Petru de pe malurile Tibrului, și alte fapte misterioase din ultimul an al vieții lui Hristos, la indemnul sfântului Părinte vor fi celebrate și la noi, ca astfel să ne apropiem tot mai mult de acel Dumnezeu-Om, despre care Sf. Ambrosie a zis: „*Cristus nobis omnia est*” — „*Hristos e toate pentru noi*”.

Deocamdată din expresa voință a Preveneratului Ordinariat, Doamnele din Reuniunea Mariană, vor să organizeze un *curs de exerciții spirituale*, cari vor dura trei zile întregi sau cinci, dacă se consideră începutul lor și încheierea. Participantele vor rămânea interne cu masa și dormitul în tot timpul acesta, păstrând cea mai desăvârșită reculegere, sub conducerea unui Director spiritual, care va și preda materia exercițiilor. Se vor ținea în institutul Surorilor Sociale din Oradea str. Crișan No. 2, începând din seara zilei de 21 Iunie și se vor încheia solemn în ziua de 25 Iunie, adică Duminecă. Costul de întreținere va fi 60 Lei pe zi, total 180 Lei. Doamnele vor avea tot confortul posibil. Vor putea lua parte toate Doamnele și Domnișoarele greco-catolice, mai ales acelea cari au un rol social, cum sunt: profesoarele, învățătoarele, preteșele, funcționarele etc..

Reuniunea Mariană din Oradea face apel călduros, ca la aceste deprinderi spirituale, Doamnele să ia parte într'un număr cât se poate de mare, fiind convins oricine judecă serios, că numai astfel femeia va juca un rol binefăcător în societate. Mișcarea feminină ia proporții din ce în ce mai mari; azi, mai mult decât în alte vremuri, se poate spune, că oriunde „*cherchez la femme*.” Dacă femeia e înzestrată cu puterea credinței, e apostolul făcător de minuni în familie și în societate, iar dacă e lipsită de această putere, cu spiritul ei labil face ravagii îngrozitoare.

Avem nevoie de femeia cu credință, avem nevoie de femeia în pieptul căreia să ardă iubirea lui Hristos, avem nevoie de femeia tare — *mulierem fortem*, — căci aceasta e numai cu caracter, aceasta e numai cu adevărat eroină. Unde se formează o asemenea femeie? Desigur nu la cinematografe, nici la teatre, nici la plajă, mult mai puțin în studiourile Paramount-Film-ului din orașul vedetelor, Hollywoodul Americanilor. Femeia de caracter se formează la școala lui Isus și într'un chip deosebit prin exercițiile așa zise spirituale.

Cunoaște oricine greutățile mari de azi, mai ales de ordin financiar. Totuși, *cine vrea, poate*. E timpul vacanțelor și al distracțiilor și al voiajelor. Din micile economii, strânse, poate, cu multă jertfă, face, cred, să întrebuițezi o mică parte pentru sufletul tău și să nu dai totul numai trupului. Sufletul e al tău mai mult decât trupul. Fie-ți milă de el și îngrijește-l.

Avem toată încrederea că Doamnele noastre greco-catolice vor înțelege acest imperativ de ordin superior și cu toate greutățile, vor da ascultare apelului de față, luând parte la acest curs de Exerciții spirituale. Exercițiile le va preda P. Dr. *Dominic Neculăș*, franciscan.

Doamnele cari vor dori să ia parte, să se anunțe până la 10 Iunie cel mai târziu. Anunțul se va face către *Președinta Reuniunii Mariane din Oradea*: Domnișoara Lucreția Frențiu — Piața Unirii Nr. 3.

Începuturile muzicii bisericești

III.

Să vedem acum primele forme de cânt religios. Cele dintâi forme tipice de-a se cânta psalmii și cântările liturgice au fost determinate în mănăstirile din Orient: *Siria* și *Egiptul*. Liturghia siriană și cea caldeeană cuprinde aproape 1400 de melodii transmise până în zilele noastre prin tradiție orală, alcătuite în cea mai mare parte în genul diatonic. Ele au fost adunate și fixate pe notație de-un călugăr benedictin (P. Gaisser), dar încă nu le-a publicat în întregime.

Orașele, în cari pe lângă celelalte arte s'a cultivat și muzica, au fost Antiochia și Alexandria, fiind ele pentru biserica orientală ceea ce a fost „*schola cantorum*” pentru cea occidentală în vacurile VII și VIII. Pe baza vechilor documente (»documente liturgice de papyrus») putem stabili formele în cari se cântau psalmii. Existau trei forme: 1) forma de „*solo*” (psalmodie), 2) forma de „*solo*” la care răspundeau în cor la unison tot poporul (forma *responsorică* și 3) forma *antifonală*. Toate aceste forme sunt moștenite de la poporul iudeesc, dar care au fost cunoscute și la Greci și Romani. Trebuie să menționăm, că melodiile pe cari le cântau soliștii erau mai înflorite, mai intortochiate, mai bogate în variații, decât cele cântate de popor.

Dela mai mulți istorici (Sozomen și Theodoret) știm, că în orașul Alexandria, pe vremea episcopului Atanasie (sec. IV) psalmul CXXXV se cânta în formă responsorică. Doamna Silvia, care a făcut un pelerinaj la Ierusalim, spune, că a auzit mulți psalmi cântându-se în formă responsorică. Din relațiile lui Eusebie, episcop la Cezareea (sec al III-lea), și ale lui sf. Vasile cel Mare (sec. IV) știm, că forma antifonală era folosită în toată biserica orientală.¹⁾

O creație originală a primilor creștini au fost „*imnele*”. Ele s'au înmulțit din epocă în epocă, ba chiar au ajuns la o mare înflorire, mai ales în Asia mică și Syria, în urma unor împrejurări istorice favorabile. Imnele erau foarte potrivite pentru a inviora liturghia, a reîmprospăta acte mărețe din Noul Testament, de-a produce și de a redeștepta sentimente frumoase, de-a da preocupare celor inzestrați cu talente poetice și de-a da posibilitate poporului de-a contribui la înfrumusețarea cultului divin; ba chiar au fost folosite în combaterea ereticilor. După ce un adevăr de credință a fost stabilit de vreun conciliu ecumenic, a fost cuprins și în înmuri și cântări și ceice le compuneau cântau să le și melodizeze.

Imnografiile primelor veacuri (I—IV), Sf. Ignatie Antiocheanul, Sf. Justin Martirul, Sf. Ipolit, Sf. Clemente Alexandrineanul etc. au meritul, că au făcut primii pași pentru alcătuirea cultului divin deși creațiile lor sunt modeste, mai ales că au avut de luptat cu multe greutăți. Dela Clemente Alexandrineanul ne-au rămas 23 de imne din cele mai frumoase; cel mai însemnat este cel dedicat lui Hristos.

Imnografiile veacului al IV-lea. Un imnograf strălucit al Orientului a fost *Efrem Sirul*²⁾ (306—373). El

a compus aproape 1200 de imne creștine.³⁾ El poate fi socotit cu drept cuvânt adevăratul întemeietor al acestui gen. Versificația acestor imne era *numetrică*, ci „*tonică*”; ele nu aveau la bază cantitatea mai mare sau mai mică de silabe, ci numărul și mai ales alternanța dintre silabe accentuate și neaccentuate. Această formă de versificație va deveni generală și la poezii și imnografiile occidentale. W. Mayer și Bickel susțin, că originea acestei forme de versificație ar fi semitică⁴⁾. Poeziile acestui mare cântăreț al bisericii creștine se caracterizează printr'o smerenie și evlavie adâncă, calități ce l-au caracterizat și pe el ca om și creștin⁵⁾.

Această formă de versificație siriană a introdus-o în biserica grecească sf. Grigorie Nazianzenul, iar în biserica latină a fost revelată de sf. Ilarie episcop de Poitiers.

Un alt imnograf și mare muzicant din veacul al IV-lea, a fost sfântul *Ambrozie*, episcop de Milano (340—397). Dela el ne-au rămas 4 imne din cele mai frumoase și cari se cântă și în zilele noastre: *Aeternae rerum conditor*, imn ce se cântă și azi în dumineci după laude; „*Deus creator omnium*”, „*Iam surgit hora tertia*” și „*Veni redemptor gentium*”. Tot lui i se atribuie un repertoriu care îi poartă numele.

El a introdus în biserica de rit latin cele 4 glasure grecești, numite mai târziu „*autentice*”: *doric* (re-re), *frigic* (mi-mi), *lidic* (fa-fa) și *mixolidic* (sol-sol). Din punct de vedere teoretic tonurile (tonalitățile, modurile) autentice aveau finala (tonică) pe treapta I. și dominantă pe treapta V-a. El a reformat pentru prima oră melodiile liturgice, debarasându-le de orice ornamentații superficiale.

Tot secolului al IV-lea aparține poetul spaniol *Prudentius*, delă care ne-au rămas două colecții de imne: *Kathimerion*, o colecție de imne pentru fiecare zi, și *Peristefanon*, o colecție de imne în cinstea martirilor. Multe din ele au fost introduse în liturghia spaniolă și chiar în cea latină⁶⁾.

Imnografiile veacurilor V—XI. Imnografiile mai însemnate din aceste veacuri sunt *Roman Cântărețul*, un mare compozitor de condace, dintre cari cel mai frumos este cel delă Crăciun: *Simeron i parthenos* sfântul *Andrei Criteanul* de origine din Damasc, ar ajuns în curând la Constantinopol, delă care ne-au rămas cele mai frumoase canoane pentru toate sărbătorile de peste an; *Sfântul Ioan Damaschinul*, *Sf. Cosma*, cel mai bun prieten al lui Sf. Ioan Dam., delă care ne-au rămas asemenea o mulțime de canoane; *Sf. Teodor Studitul* și alții...

Cel mai distins dintre ei și care are o importanță mare din punct de vedere muzical, este *Sf. Ioan Damaschinul*, născut în Damasc, călugărit în Lavra sfântului Sava din jurul Ierusalimului.

— Va urma. —

Mihaiu Pop de Bruchenthal,
stud. conservatorist.

³⁾ A. Popovici, *Tipicul bis orth.* pag. 22.

⁴⁾ I. Combarieau, *ibid.* pag. 204.

⁵⁾ A. Popovici, *ibid.* pag. 22.

⁶⁾ I. Combarieau, *ibid.* pag. 205.

¹⁾ I. Combarieau, *Histoire de la musique*, pag. 200—203.

²⁾ Combarieau, *ibidem* pag. 204;

Misiunile catolice.

Sfântul nostru Părinte Piu XI va consacra în ziua de 11 Iunie cinci episcopi indigeni pentru China și pentru Mongolia. Așa se face un nou pas pe calea arătată din partea lui Piu XI tuturor episcopilor lumii înainte cu patru ani: »Mai înainte de toate Vă facem atenți, cât de important este ca indigenii să fie primiți în rândurile clerului. Dacă nu stăruieți din răspuțeri să ajungeți aceasta, trebuie să considerăm apostolatul vostru de imperfect; dar înființarea bisericii și organizarea convenită într'acele ținuturi atunci mai rămâne și stăvilită. Aceasta însă este, nu zicem dorința, ci voința și porunca noastră. Ceea ce în unele locuri din partea unora s'a început, trebuie executat de toți cărmuitorii misiunilor, ca să nu opriți dela preoție și dela apostolat pe nici un tânăr indigen, care ne îndreptățește la speranțe bune, numai să fie îndemnat și chemat de Dumnezeu«.

Chiar dacă lăsăm la o parte aceste cuvinte decizive ale capului Bisericii, situația actuală a misiunilor ne convinge categoric despre adevărul cuvintelor papale.

La începutul războiului mondial două mii de misionari francezi trebuiau să-și părăsească misiunile lor spre a face serviciu militar; misionarii germani din coloniile germane erau internați în India și Oceania sau în călătorii lungi erau transportați în Olanda și Germania. Această lovitură era pentru misiuni așa de gravă ca lovitură dată misiunilor de francmasoni în veacul 18-lea, când în timp de 8 ani din America de Sud au fost dați afară 2428 de jezuiți.

Vedem necesitatea clerului indigen în misiuni cu atât mai lămurit, dacă ne reprezentăm unele eventualități ușor posibile în împrejurările timpului nostru. Dacă ar izbucni d. p. un războiu între rasa albă și rasele colorate, care ar alunga pe toți albi din Asia, Oceania și Africa, ar rămânea numai o treime a tuturor misionarilor în acele misiuni, fiindcă până acum numai o treime a preoților din acele țări sunt indigeni.

Dar și fără războiu poate izbucni o prigonire a bisericii. Să ne gândim la Mexico. De acolo clerul spaniol se retrase imediat fiind expulzat de guvern, cel indigen se ținea, trecea țara în haine civile sub pretextul feluritelor funcțiuni și tot putea ajuta pe credincioși. Așa e situația și în Rusia.

Biserica în Tonking în Indo-China trebui să sufere o prigonire de două veacuri, păgânii ucideau pe preoții noștri ca pe niște animale sălbatice, ceilalți creștini credincioși se însemnau cu un fer roș, pe fruntea lor se întipăria semnul *Ta-dao*, adică religie coruptă. Dar în ciuda acestor greutăți teribile se cultiva neconținut clerul indigen. Întâiul seminar al lui era pe o veche barcă, în care începând de la 1673 tinerii trebuiau să trăiască și să studieze. Numărul lor la început era mic, numai 12—15 puteau să se ascundă dinaintea păgânilor, unii erau de 45 sau chiar de 66 de ani, — dar tot formau clerul indigen, care la sfârșitul prigonirii număra chiar 91 de preoți, iar în 1898 numărul preoților indigeni se urcase la 368. Acum în Tonking la vre o mie de credincioși vine câte un preot indigen, fie care vicariat apostolic are un seminar mic.

Dimpotrivă în Japonia în veacul al 17-lea era deja un milion de creștini catolici, dar la 1613 numai 6 jezuiți și 6 preoți seculari indigeni, nici un episcop indigen nu era. Când în 1614 veni legea să se stărpească creștinismul întreg, toți misionarii erau surghiuniți, bisericile trebuiau să fie dărâmate, iar creștinii aveau

numai alegerea, ori să se lapede de credință, ori să moară. Istoricul japonez Takegoshi scrie, că 250 de mii de creștini își jertfiră vieața pentru Hristos. Când în 1858 prigonirea încetă și misionarii noștri puteau să între cel puțin în trei porturi japoneze, misionarul francez Petitjean în 1865 mai găsi lângă Nagasaki 50 de mii de creștini, cari își păstrasera credința în ciuda prigonirilor, primiau un fel de botez și erau numai pe jumătate păgâni-budhiști. Japonia nu avea cler indigen suficient, altfel dezastrul n'ar fi fost așa de mare. Ceva asemenea se poate spune despre Indienii Braziliei. În veacul al 17-lea și aici adunaseră misionarii jezuiți împrejurul lor pe bieții păgâni și întemeiaseră parohii catolice. Astăzi călătorii mai găsesc părțile clopotelor sau ruinele fostelor capele, — dar viața practică religioasă a dispărut. Dacă acele neamuri ar fi avut un cler indigen, am vedea la dânsele un avânt înalt creștinesc.

Dar lăsând la o parte primejdiile războaielor și a prigonirilor, alte puncte de vedere ne arată, cât de dreaptă este voința hotărâtă a Sfântului Părinte de-a crește cler indigen.

În dieceza Haiderabad în India sate întregi cer preoți spre a primi religia catolică. Dar din lipsa preoților nu o dată secte protestantice ocupă tărâmul oferit bisericii lui Hristos. Deunăzi un misionar irlandez scrisese, că în misiunea lui sute de creștini indigeni se duc în satele vecine și câștigă mulți păgâni pentru Hristos, clădind chiar capele. Dar acele lăcașuri sfinte sunt deșerte, fiindcă nu-s preoți.

De ar fi fost mulți preoți indigeni în Africa apuseană, am avea acolo astăzi o biserică indigenă întreagă. În Uganda avem azi vre o 300 de mii de credincioși, fiindcă țara are cel puțin o mică ceată de preoți indigeni râvnici. Pe insula Iava numărul catolicilor a crescut în 8 ani cu o sută de mii; dar cine se va îngriji de neoconverțiți, dacă Europa numai este în stare a trimite misionari? Tocmai din acest punct de vedere se ivește o mare greutate. Lumea veche, care până acum înzestra misiunile cu preoți, astăzi suferă însăși de lipsa lor. Așa d. p. în dieceza Paris cu 5 milioane de credincioși, după arătările recente în jurnalul »Croix«, două milioane sunt fără biserici și preoți. — China are acum 2 milioane și 240 mii catolici cu 1200 de preoți chinezi și 1600 de preoți europeni. Acești preoți chiar acum nu sunt de ajuns pentru păstoria catolicilor împrăștiați peste ținuturi întinse; pe de altă parte numărul catolicilor crește. După 25 de ani se va fi urcat de sigur la 4¹/₂ milioane. Trebuie deci cel puțin 5 mii de preoți noi, căci după 25 de ani preoții de azi vor fi murit sau nu vor mai fi buni de muncă. După 50 de ani vor fi trebuincioși 9 sau chiar 10 mii de preoți. Este cu totul imposibil ca Europa să furnizeze atâția preoți, mai ales dacă ne aducem aminte, că trebuie întregite tot deodată și rândurile clerului european și a celorlalte misiuni în Asia, Africa, Oceania și cel puțin în America Meridională, să nu vorbim despre Canada nordică. Deci nu rămâne nici un alt mijloc de ajutor, afară de clerul indigen. — Iată cu ce probleme se ocupă Biserica catolică! Nu cu mici cancanuri de preoselitism bogoslov.

Credincioșii noștri să fie deci darnici, când, după indicația venerabilelor Ordinariate, se va face colectă pentru misiunile externe. Fericiți cei milostivi!

P. Felix Wiercinski, S. I.

Din lumea catolică.

— **Mexico.** Biserica catolică mexicană este acum cea mai săracă. Fără exagerație putem zice, că astăzi 95 de procente a preoților de-abia au mijloacele minimale de existență; ei sunt mai proletari decât proletarii altor clase, cari se bucură de protecția statului. Dar lupta împotriva bisericii catolice trebuie să revolte pe fiecare om cinslit, cu atât mai mult, fiindcă nici unul dintre conducătorii ei n'are nici mâni curate nici inimă curată. Toți dușmanii bisericii s'au îmbogățit foarte. Fostul președinte mexican, *Calles*, sub care s'a început lupta inversunală împotriva bisericii și care chiar astăzi în secret ține puterea în mână, are o avere de mai multe milioane. — Poporului i s'a vorbit din partea liberalilor francmasoni de bogățiile imense ale bisericii, culese prin prestațiile săracilor. Era scuză tristă, dar și comică, când înaintea de câțiva ani catedrala de Mexico era înconjurată de soldați și parchizionați în toate încăperile sale, spre a găsi tesaurile secrete. Deși nelegiuții funcționari ai guvernului nu lăsară neatinse nici măcar sicriile, profanarea revoltătoare rămase fără rezultat.

Astăzi unii miniștri au încercat a introduce în Mexico măsurile comuniste rusești, d. p. colectivismul pământurilor în unele state. Dar încercările n'au reușit, numai față de biserica catolică pildele bolșevice sunt repetate în Mexico. Toate bunurile bisericesti sunt confiscate, pușinii preoți, cărora se mai învoiește a funcționa, trebuie să locuiască în case particulare. Și seminariile sunt închise, viitorii preoți trebuie să fie pregătiți în secret, mai ales, fiindcă orice instrucție religioasă în școli este oprită, chiar părinților nu le este iertat a da lecții de religie în casele lor copiilor lor proprii, numai în biserici se admite instrucțiunea religioasă, toate școlile private cu învățământul religios sunt închise. Nici unui preot nu-i este iertat a săvârși o funcție religioasă fără învoirea statului. Așa arhiepiscopul de Mexico de unăzi era condamnat la o amendă de 500 de pesos (26.000 de lei), fiindcă săvârșise în catedrala sa sfânta liturghie.

Înainte de pușini ani prigonirea catolicilor era sângeroasă, o carte în două tomuri cu descrierea suferințelor mucenicilor a fost vândută grabnic. Pe timpul prigonirii mai crude se tipăreau numai în secret foi volante despre eroismul jertfelor credinței. Una dintre aceste foi povestește despre doi tineri în vârstă de 24 și 14 ani. Celui mai tânăr i s'au tăiat urechiile ca să strige: Trăiască *Calles*, el însă răspunse: „Trăiască Hristos regele“. — Cel dinlăun zise înainte de a fi împușcat: „Să dăm jos pălăria, de oarece în curând vom intra în sanctuarul lui Dumnezeu“. — Scenele descrise în cele două tomuri despre martiriul catolicilor credincioși sunt asemenea torturilor deprinse din partea Indienilor asupra sălbatici prinșilor lor.

Deși guvernul a încetat deocamdată cu vărsarea sângelui, prigonirea catolicilor cu alte mijloace tot mai este aspră. În statul Chiapas cu 500 de mii de catolici, erau mai înainte 5 preoți autorizați pentru exercitarea oficiului lor, acum dreptul de a funcționa s'a lăsat numai la doi dintr'înșii. La Ialisco unele călugărițe mai trăiau împreună în mănăstirea lor, — cu cruzime de tâlhari poliția cu de a sila a spart ușa și a intrat cu asalt atât de violent, încât unele călugărițe au fugit mai întâiu pe acoperiș și de acolo au sărit în stradă. La Guadalajara poliția a prins într'o biserică patru preoți, cari nu aveau autorizația guvernului

de-a funcționa. Ei sunt astăzi arestați împreună cu catolicii cari erau prezenți la funcțiunea sfântă a preoților. Cu toate aceste măsuri draconice guvernul n'a reușit să oprească preoții dela împlinirea sfintelor lor datorii; dar funcțiunile sfinte se săvârșesc noaptea. — Chiar candidați noi la preoție nu lipsesc, deși viața preoților este așa de grea și ticăloasă în Mexico.

Adânc respect trebuie să ne umple când aflăm acele fapte erōice ale coreligionarilor noștri. Referatul de mai sus este al unui corespondent academic catolic german, care cu dinadins vizitează Mexico spre a cunoaște starea lucrurilor.

Franța. Au trecut acum cincizeci de ani, de când guvernul francez a laicizat școlile statului, alungând dintr'însele învățătura religiei. Tristele roade ale acestei politici se arată din ce în ce mai mult. Numărul copiilor lăsați fără botez crește învedereat, totdeodată și numărul copiilor rămași fără întâia sf. împărtașanie, la care Francezii au ținut mai înainte așa de mult. În ținutul Narbonne d. p. cam jumătatea copiilor rămâne fără primirea prea Sfântului Sacrament, mai ales din cauza agitației unui socialist. Mai înainte părinții copiilor erau foștii școlari ai școalelor cu instrucțiune religioasă, și căutau de creșterea religioasă a copiilor și în ciuda școalelor fără religie. Astăzi însă părinții înșiși din clasa muncitorilor sau a țărănilor sunt creșcuți fără religie și sunt cu nepăsare față de bolez și de primirea sfintei cuminecături din partea copiilor. Pe lângă aceasta să mai luăm seamă și de lipsa mare a preoților. În eparhia de Paris d. p. cu cinci milioane de credincioși, două milioane sunt fără preoți și fără biserici. Statul a confiscat bisericile în 1906 și credincioșii se pot folosi de ele numai dacă plătesc chirie. Școlile fără religie însă fac populația rece. — Cu atât mai îmbucurătoare este renașterea religioasă în lumea franceză intelectuală. Până acum peste cincisprezece mii de studenți ai școalelor superioare s'au îndatorit cu iscălitură proprie să primească sfânta cuminecătură de Paști. Asociația inginerilor catolici la Paris are astăzi în 45 de organizații regionale 7000 membri ingineri catolici și peste opt sute ingineri candidați. În politehnica franceză și în alte asemenea școli sunt 68—69 procente catolici practicanți. Așa putem spera, că viața catolică va cuprinde și cercurile muncitorilor și ale sătenilor, rămași fără religie în școlile statului.

— **Elveția.** Având mai multe cantoane cu o majoritate protestantă, catolicii elvețieni, ca și cei germani, trebuie să poarte o grijă deosebită de cei împărășiați între acatolici. Buletinul din urmă despre starea diasporei catolice elvețiene ne arată, că acolo funcționează 165 de parohii și 108 filiale. În 443 de stații de învățământ au fost instruiți anul trecut 1932 în credința catolică 34.880 de copii. Colizațiile ordinare se urcau la 361.974 de franci, banii de ajutor extraordinar ajunseră la 146.630 franci. Așa asociația pentru misiunea internă plăti anul trecut pentru administrația parohială în diaspora elvețiană 426.499 de franci, iar pentru construcții de biserici și pentru procentele datoriiilor 60 de mii. Având în vedere criza materială universală trebuie să recunoaștem, că cifrele de sus sunt dovezi splendide ale râvnii creștinești la catolicii elvețieni.

— **Cehoslovacia.** Creșterea numărului studenților de teologie în Seminariile diecesane ale Cehoslovaciei este îmbucurătoare. Numai 250 candidați la preoție erau în țara Sfântului Vencerlau în 1922, după zece ani, în 1932, numărul se urcă la 837. Cu toate acestea lipsa de preoți este încă tot simțitoare.

— **Olanda.** Cu toate că criza financiară apasă toate țările, Olanda mică a plătit anul trecut cea mai mare din toate colizațiile sale de până acum, adică 343.923 de florini olandezi, pentru misiunile catolice. Și în alte țări pomenile pentru misiunile transmarine în ciuda crizei nu s'au împușcat. Acest duh de jertfă să ne îndemne și pe noi să fim darnici pentru bisericile noastre unite și pentru trebuințele Agrului.

— **Jugoslavia.** La mijlocul lui Aprilie ziarul „Croatia-press” dădu o notiță înspăimântătoare despre cruzimile suferite de populația catolică a Croației și a Dalmației nordice, din partea soldaților sârbi. Notița a fost confirmată printr'o interpelație făcută în parlamentul iugoslav din partea fostului ministru Dr. Nikici. După ziarul belgian „Der Maasbode” interpelația merită cu atât mai multă atenție din partea publicității, fiindcă presa oficială sârbească *tace despre dânsa* și pe de altă parte chiar deputații poporului se află sub presia dictaturii și sunt schinjuți cu fel de fel de șicane din cauza „manifestațiilor necuvenite”. Dr. Nikici se plânge de „metodele sălbatice africane” constatate cu certitudine în anchete, cari trebuie să însuflească și pe prietenii statului iugoslav de o ură adâncă împotriva sistemului de guvernare de azi. Anchetele făcute de noi, zice deputatul, „au dovedit, că s'au comis următoarele fapte de cruzime: Oameni legați au fost aruncați la pământ și călcați în picioare pe piept, așa încât li s'au rupt coastele. Alții au fost desbrăcați cu totul și bătuți cu vergi până la sânge. Alții au fost bătuți cu puștile sau cu pumnii. Când cei schingiuți leșinau, s'a turnat peste ei apă, sau nenorociții au fost băgați cu capul în balebă”. Dr. Nikici sfârși interpelația sa cu cuvintele următoare: „Ne-am fi bucurat, dacă la ancheta noastră faptele acele îngrozitoare s'ar fi arătat neadevărate. Spre părerea noastră de rău, ele sunt adevărate. Unde rămâne conștiința lumii?”

Și noi întrebăm așa. — Deunăzi ziarul catolic austriac „Schönere Zukunft” zise cu drept cuvânt: „Când înainte de vre-o două săptămâni se făcea în Germania numai scurt timp boicotul mercalei evreilor, lumea întreagă era răsculată; ziarele engleze, americane, franceze erau pline de articolele cele mai vehemente, ba chiar de vești tendențioase, grozave, dar false, despre preținsele fapte de silă, cari s'ar fi săvârșit în Germania împotriva evreilor. Când însă în Mexico biserica catolică este prigonită cu măsuri tiranice, când în Spania ard mănăstirile și bisericile catolice, incendiate de comuniști, când în Rusia cel puțin zece mii de preoți sunt împușcați sau au murit în temnițe, când o sută de episcopi creștini se mai află în Siberia, Turkestan, sau în aresturile insulelor Solovietzki — presa mondială, afară de cea catolică, tace, sau aduce niște știri foarte reci. — Ziarul catolic german „Germania” întreabă, dacă poate unirea strânsă a guvernului iugoslav cu francmasoneria franceză face, ca conștiința lumii să rămână fără simțire față de cruzimile sârbești săvârșite asupra croaților catolici?”

T. F. W.

CRONICI

— **Oaspeți înalți.** În zilele de 1—3 Mai crt. Oradea a avut plăcerea de-a găzdui pe trei distinși membri ai episcopatului nostru, Exc. Lor Dr. *Iuliu Hossu* al Clujului; Dr. *Alex. Nicolescu* al Lugojului și Dr. *Alex. Rusu* al Maramureșului. Exc. Lor au venit la Oradea în legătură cu măsurile de punere în aplicare a *patrimoniului sacru* înființat prin Concordat. Înălții prelați au fost oaspeții Exc. Sale Dr. *Valeriu Tr. Frențiu*. Miercuri în 3 crt. înălții oaspeți au făcut o excursie la Beiuș, iar de acolo la pescăriile episcopiei la Bălăteasa. Joi au părăsit Oradea, plecând cu mașinile la Timișoara.

— **Congregația Mariană „Neprihănită Zămislire” din Oradea are steagul ei propriu.** Duminică în 23 Aprilie, ziua Sf. lui Gheorghe, patronul al doilea al congregației credincioșilor din parohia Olosig, precum și al bisericii și al parohiei, a avut în cadre solemne, săvârșind liturgia arhierescă Exc. Sa episcopului diecezan Dr. *Valeriu Tr. Frențiu*, sfințirea steagului Congregației numite. Membrii zeloși ai acestei congregații de mult au conceput dorința de-a avea, după pilda celorlalte asociații religioase similare, steagul lor propriu. În vederea realizării acestei dorinți, conform hotărârii Comitetului luată în ședința din 15 Febr. crt., bătrânul dar zelosul și inimosul secretar, dl *Alexandru Cucu*, inv. pens., a deschis o listă, subscriind el singur împreună cu soția sa, membră a congregației 500 Lei, umblând apoi cu lista personal pe la toți membri și alte persoane cu tragere de inimă pentru cultul Preacuratei și curând a adunat suma de peste 6000 Lei. Steagul frumos, de mătăsoasă albă, pe rudă albastră, frumos împodobit cu lucru de mână în fir de aur prin D-na *Laura Bara*, membră a congreg., poartă de o parte tabloul neprihănitei zămistiri, patroana principală a congregației, iar pe cealaltă a sf. lui Gheorghe patronul al doilea, pictate pe pânză în mod artistic de dl prof. *Covaciu*. Actul sfințirii l-a săvârșit însuși Exc. Sa episcopul Dr. Val. Frențiu, în cadrele liturghiei solemne ce are obiceiul s'o săvârșască în fiecare an la sf. Gheorghe în biserica seminarială, în prezența membrilor și a numeroși credincioși, cântând corul cu orchestră al maestrului *Hubic*. Iși poate imagina oricine bucuria și fericirea membrilor cari și-au văzut înfăptuită realizată o dorință atât de arzătoare. Nașele steagului au fost Dș. *Lucreția Frențiu* și D-na *Etelca Șimonca*; steagul l-a ținut în tot cursul liturghiei și al sfințirii D-l *Vasile Venter* membru al congregației. Au contribuit la steag cu sume însemnate Dș. *Lucreția Frențiu*, dl Dr. *Gelu Egri* asistentul I, de Dr. *Ion Voștinariu*, P. Dr. *Tăutu D-na Iovan* ș. a. Dorim zeloșilor membri ai congregației „Imaculată” ca noul steag, simbolul curăției și al iubirii sfinte către Dumnezeu și neprihănită sa mamă, să-i îndemne și să-i călăuzească mereu spre fapte tot mai frumoase.

— **Agru la Sâg, Sălaj.** Filiala Agrului din parohia română unită Sâg-Tusa, conform instrucțiunilor primite dela Comitetul Diecezan, a ținut trei ședințe publice în zilele de 26 Martie, 2 Aprilie și 9 Aprilie sub prezidiul dlui *Emil Moca*, inv. dir., președintele Agrului. — I. În ziua de 26 Martie a. c., dl *Emil Moca* în calitate de președ. a ținut o conferință poporului despre scopul Agrului. Părintele *Iuliu Pinteș* a con-

ferențiat despre: Indiferentism și comunism, pe înțelesul poporului, combătându-le, arătând desechilibrul social în care s transpuși aderenții acestor curente fără D-zeu și drept de proprietate, ilustrând teza cu exemple din iadul sovietic. Atât familia cât și societatea nu pot triumfa fără doctrina credinței creștine. — II. În ziua de 20 Aprilie, a. c. a vorbit poporului d-l președinte *Emil Moca* despre Creșterea creștinească a copiilor, arătând cu ce grije trebuiește înconjurat copilul din primele zile, pentru a-i desvolta armonic sufletul cu trupul. Sufletul copilului este ca o floare pe care n'a căzut nici o picătură de noroiu, dar jur împrejur stau semănăturii, nu numai de semințe bune ci și de neghine. Neghina trebuie stărpită și sămânța bună desvoltată. Combate răul obiceiului de a bate copiii, de a-i înjura și de a înjura înaintea lor. — III. În ziua de 2 Aprilie a. c. vorbește părintele *Iuliu Pinte* despre: „Mângâierea creștinului activ în tinerețe, ca părinte și la bătrânețe”. — Fiecărei conferințe i-au premers recitări și cântări (coruri). La siârșitul fiecărei ședințe s'au distribuit poporului foi volante, trimise de comitetul de direcție diecezan Agru. Poporul în tot cursul acestei ședințe a arătat un viu interes, ceia ce o vedește și numărul impozant ce a participat de fiecare dată. Preotul local mulțumește d-lui președinte pentru munca ce a depus o și dorește poporului ca cele auzite aci în aceste trei ședințe să le fie spre mângâierea lor pământescă și mântuirea cerească. La reușita acestor serbări a contribuit și d-na preoteasă *Maria Pinte* înv. în loc. Să dea D-zeu ca aceste ședințe ale Agrului să devină tot mai înfloritoare pentru binele. neamului și a bisericeii. Cu D-zeu înainte! *Un participant.*

— **Românii uniți din Arded iarăși prăznuesc.** Viața religioasă a credincioșilor Rom. uniți din parohia Arded — dela mutarea bisericeii (capelei) din locul de umilire dela periferia comunei la centru, — se vede a fi pășit într'o perioadă îmbucurătoare. — Credincioșii grupaiți în „*Asociația Mariană*” și Reuniunea „*Preasfintei Inimi a lui Isus*”, și pătrunși de focul iubirei acelei Inimi care întotdeauna a palpitat pentru omenire, — pe lângă toată criza zdrobitoare — încep să se întrecă în fapte nobile de jertfă. În toamna anului expirat din contribuție comună benevolă și-au ridicat o frumoasă cruce și o poartă nouă la cimiterul nou al acestei parohii. Poarta frumos executată este împodobită cu două prea frumoase icoane de inger cumpărate din dania d-lui *Iosif Șoimoșan* funcționar la jud. de Ocol din loc; iar în ziua de 23 Aprilie c. iarăși s'a efectuat cu multă solemnitate binecuvântarea celor două noi răstigniri; una ridicată din contribuția benevolă a mai multor credincioși, iar cealaltă din dărnicia ze loșilor credincioși: *Cheorghe Bretan* și *Vasile Grad*. Actul binecuvântării a fost săvârșit în asistența celor patru preoți și foarte mulți credincioși din loc, complectată cu numărul impozant al poporenilor din Mădăras, veniți în procesiune în frunte cu parochul *Pop Vasile*, care la cruce a rostit o impresionantă predică ocazională. În acest an jubilar, când prea fericitul Părinte dela Roma în mod special ne atrage atențiunea asupra crucii Mântuitorului, pilda frumoasă a celor slabi din nou înființata parohie Arded este binevenită și poate servi de imbold și încurajare chiar și pentru cei tari (din parohii vechi). Să dea Dumnezeu ca Ardediul unit, această mică sămânță de

muștar, semănată de bunul nostru Arhipăstor aci în marea de streini, — sub râvnica conducere a părintelui său sufletesc, să poată crește într'un arbore puternic, care să fie columna bisericeii române unite și făria neamului la aceasta frontieră a țării. **P. P. I.**

— **Din activitatea Societății „Preasfintei Inimi” dela catedrală.** Șezătoarea generală din 30 Aprilie crt. ni-a desvelit o mică parte a preafrumoasei și bogatei activități de caritate desvoltată cu mult zel și dragoste pentru suflete de Societatea Preasfintei Inimi a credincioșilor din parohia catedralei. Societatea, între alte binefaceri, și în acest an dela Crăciun până la Paști s'a îngrijit de cei lipsiți și săraci, mai ales în Postul Mare, distribuind pâine de câte 1 și 2 kg. Pâinea s'a distribuit în două rânduri: la 6 Martie, când s'au împărțit 506 kg. pâine și la 18 Aprilie distribuindu-se 510 kg. pâine, pentru aproape 800 suflete. Pâinea distribuită, de foarte bună calitate, a costat 9000 Lei, sumă adunată parte prin colecță de către membrii comitetului de ajutorare, parte dată din cassieria Societății. Distribuția s'a făcut sub conducerea d-lui *Iosif Fersigan*, preș. comitetului de ajutorare, ajutat de d-l *Traian Mureșan*, secretarul aceleiași comitet și de ceialalți membri ai comitetului: d-l *Șimonca*, *Stanciu*, *Frențiu*, *Venter* și *Crainic Gh.* Societatea a făcut prin acest gest nu numai o frumoasă faptă creștinească, dar și un gest de importanță socială. Dorim ca societatea însuflețită de idealurile isvorite din Inima lui Isus să ma poată face mult bine pentru suflete.

— **Congresul diecezan al AGRU-lui se va ținea neapărat la Șimleu în ziua de 28 Mai crt.** Programul, în general, va fi acesta: *Sâmbătă* în 27: orele 3 d. m. vecernie cu predică; la 4 adunare pentru tineret; la 5 șed. comitetului de conducere. — *Duminică* în 28: Dim. 8½: Liturghie pontificală săvârșită de Exc. Sa episcopul diecezan cu mare asistență, predică, procesiune euharistică. La 13 masă comună. La 15 paraclis cu predică. La 4 șed. solemnă; seara la 9 serală artistică. Va participa și corul teologilor. Rugăm pe On. preoți să facă propagandă pentru reușita congresului. Programul detaliat se va publica zilele aceste.

BIBLIOGRAFIE

Păr. A. Berlioux, *Luna Sfântului Iosif, Meditațiuni practice pentru fiecare zi.* Trad. de I. B. Iași 1933 (Bibl. Presa Bună, Seria Religioasă No. 14, preț 15 lei). Sfântul Iosif, tatăl îngrijitor al Mântuitorului, patronul ceresc al Bisericeii catolice, a rămas modest în umbră față de lumina netrecătoare a Celui Inviat din morți precum și față de mărirea neasemănată a Fecioarei Maria. Cu prilejul anului sfânt, direcția institutului Presa Bună, Iași, tipărește aceste meditații ca omaj de mulțumire și recunoștință. Sunt potrivite nu numai pentru luna Martie, când acest Sfânt e cinstit în chip deosebit, ci pentru orice timp și împrejurare.

— **Stephan Berghoff.** *Ein Gang durchs Evangelium* Sonntags-predigten über Christus. Herder. Freiburg 1930. 268 pag. — Prediciile conținute într' această carte au originea lor în dorința credincioșilor, ca el să le povestească ceva despre Hristos. Spre a satisface acestei dorințe înțeleptul preot a ales întâmplările cele mai însemnate din viața Mântuitorului, pentru a da pe baza lor multe învățături foarte practice despre problemele cele mai urgente ale timpului nostru. Rezolvirea lor propusă din partea predicatorului este cu atât mai potrivită, fiindcă se razimă imediat pe învățătura sau pe procedarea lui Hristos. Limba este limpede, propozițiile sunt cam scurte, așa încât și oricare cetitor, a cărui limbă maternă nu este cea germană, poate trage ușor folos dorit din cartea cu 50 de predici foarte potrivite și pentru misiuni. *Păr. Felix Wiercinski S. I.*

